

РАДИВОЈ ШАЈТИНАЦ

ТРИ ВРАПЧИЈЕ

ОДЛАЗАК НЕПРИМЕТНИХ ОСЛОБОДИЛАЦА

(Замишљање незамисливог, поезије прапостојбина)

право из сна
одједном
тајац
као копрена
уши неспремне за опонашање
слика и преосталог дрхтања
што следи након буђења

а лишће и врапци
збијени у густом грму
тек ће се наћи на путу
крај стазе

и само ће
дисање личити
на откопчавање

а први глас
проговориће
из сувих устију
пун измаглице

опет ће неко дозвати
доносиоце птица
и длан којим се заклања јарко светло

замисли
да смо живели чешће

да нас јасноћа није прогонила
већ само умивала
и засипала шапутањем

да смо ћутке трпели
присебност и сећање
оно без избора
које бане без милости
као да је
и оно што је било
и оно што ће бити

волели смо
чак,
и сваки прекор
који нас је после стида
грлио немом храброшћу

из нас
у нас
и кроз нас
у походу
да се заволи знање
и зна љубав

и кад с поменутог грма
оно што капље искапље
што ветри изветри
што шуми измрви
што цвркуће занеми
као да све мора јасно
мора бити људско
у стању грања, лишћа и паучине

промолиће се
у предаху
тек рођени дрводеља
Отац будући

с милујућим оштрим длетом
иверјем засут
прозбориће
ратнички и брижно

чувај оно што је недостижно

ЕВО ВРАПЦИ

(Весела отпадака)

Живи је створ
самом себи загонетка
и у то је прегледно
у зоо-врту

као крилати, гласни сиви отпаци
занети и предани
требе инсекте и смеће с леђа
цинова
пустиње, густиша и плитких вода
и шећу вредно
по древним плочицама
водоземским
разбацују свој
неугледни измет
и цвркут по кавезима

јате се
полећу
облећу
слећу на травњак и клупе
где су посетиоци
с плаћеним улазницама
почаствованом децом
и прокријумчареним
кућним
љубимцима

врапци нису муве
које шетају
по дугмадима

значкама и ордењима
и отера их гест, команда или
бес
оно чега нема у пустињи
савани, динама и шибљу
а има на униформама
службеној страни хемисфере
међу невидљивим кавезима

ево врапци
једини драги пуцњи
и њихов сиви прах слободе
дарежљив и некротив
облак у ком се
одвија превод
између милованих у наручју
или с повоцем доведених
и заточених
показивих, изложених срећника
дивљине и питомине

о чему зборе
и шта чују створови
који су сами себи загонетка
тако прегледни
у овом врту
?

ФУГА О ЗАКАШЊЕЊУ

(Жетвени хидалго)

Закаснио сам
Као што врапци касне
Станари сеоске авлије
Касне за ону богату понуду
На оној тацни крова
Која остане засута
Након житног воза
Који је једва прошао

Кроз тесну капију
И отресао она зрна
Из класја која штрче
Све на кров, маховинасте црепове

Још не беше стрмине
Пресува летња лакоћа
Још се паперјасто слегала на све и свашта
Свуда
Где слети, падне или се сложи

Пре врабаца
Све је било очишћено
Од других нисколетаца
И високолетаца
Певачица и грабљивица

Оних који у авлији не станују
Не ноће,
Не дањују
И глад их стигне у походу
И сити, непознати
Мину

Поново се забели прашина
По црепној маховини
Сви врапци на старим местима
Непомични,
Сивкасто сложни
Лажно ухватљиви
Можда гладни

С топлом трунком испод крила
И репним пером
Одлетајућим
путоказом

Мали су ово кровови
И ситни су ово снимци
За
Моје зенице
Паора
из Ла Манче